

[Arentoft]

den stærkeste folkeretlige forankring, og som siger, at et lands lufterum strækker sig så højt, som et moderne fly kan flyve. Det er Warszawakonventionen fra 1929. Jeg ved ikke, hvor højt de kunne flyve dengang, nu kan de nok flyve højere, men det er altså stadig væk så højt, som et moderne fly kan flyve.

Ifølge dette vil ballistiske raketter, der går i baner uden for atmosfæren, ikke krænke zonen's lufterum. Altså kan vi have den situation, at disse forbandede raketter kan flyve hen over hovedet på os, og det gør jo hele sagen, ja, jeg vil ikke bruge ordet latterlig, men jeg kunne ikke finde på et andet lige i øjeblikket.

Så følger man til: derimod er det klart, at krydsermissiler, der følger terrænet i lav højde, vil krænke lufterummet i de lande, som de flyver over. Altså, man har med vilje halet krydsermissilerne frem, og det er jo klart, at de er nede i lufterummet.

Derfor er hovedmålet – for ikke at blive i det utopiske – at dér er kun ét mål at sigte imod, og det er hele verden som en atomvåbenfri zone, og det kan ikke gøres på anden vis end ved, at de lande, som har atomvåben, simpelt hen tilintetgør dem, og det vil jeg nok indrømme formentlig er en lang og trang vej.

Jeg mener, at meget farligere perspektiver ligger i de lande, som, om jeg må sige, mere ukontrolleret end supermagterne har atomvåben. Jeg har tidligere peget på, at Indien har afprøvet atombomben. Hvor har de fået de penge fra? Det har de bl.a. fået fra vores u-landshjælp, fordi vi har støttet dem, så de har kunnet bruge deres egne penge til atombomber. Så har de kunnet bruge de penge, de har fået fra os, til at lindre på de ting, som ikke er, som de skal være i landet.

Men altså: det, der må være hovedmålet, er hele verden som atomvåbenfri zone og ikke dette pjattede med sådan nogle småområder, der kan ligge og hygge sig i smug.

Albrechtsen (VS):

Det, som er hovedsigtet med dette forslag – det er jeg meget enig med hr. Stinus i – er dette, at vi må have taget de første konkrete skridt. Det er overordentlig vigtigt, og det er et bidrag til det, vi her har lagt frem. Det er også et vigtigt element, at det i forbindelse med dette forslag og i det hele taget i forbin-

delse med etableringen af en atomvåbenfri zone sikres, at der ikke i krise- og krigssituationer må kunne indtages atomvåben til dansk område.

Endelig er det derudover også fra forskellig side blevet fremhævet, at sigtet også har en virkning ud over Norden, en virkning i retning af at skabe en inspiration andre steder. Det er et vigtigt skridt at skabe en sådan inspiration. Det er sigtet med dette konkrete forslag.

Egentlig vil jeg gerne give udtryk for, at jeg synes, forslaget har fået en rimelig positiv modtagelse, i ganske særlig grad naturligvis fra de radikale, men jeg hæftede mig ved, at den socialdemokratiske ordfører bemærkede, at dette forslag ville kunne indgå i de drøftelser, der nu skal være i udvalgsarbejdet, og dér kunne være med til at føre frem til det konkrete, som vi jo er enige med socialdemokratiet i at vi må have gennemført.

Jeg ser i den forbindelse lidt bort fra de bemærkninger, den socialdemokratiske ordfører kom med om forskellige taktiske overvejelser og sådan noget, som forslagsstillerne efter hr. Lasse Budtz' opfattelse – hvad han også gav udtryk for i går – skulle have. Noget sådant er ikke tilfældet, og jeg vil faktisk tillade mig i særlig grad at hæfte mig ved det meget positive i hr. Lasse Budtz' udtalelser, nemlig dette, at man vil være med til at bruge dette som et konkret bidrag i udvalgsarbejdet til at få udmøntet tanken om en atomvåbenfri zone i Norden i konkret praksis.

Jeg hæftede mig da også ved, at udenrigsministeren bemærkede, at forslaget vil indgå i regeringens overvejelser, selv om ministeren godt nok også tilkendegav, at man måske ikke fandt forslaget realistisk, men nok sympatisk.

Med hensyn til et par enkelte detaljer skal jeg gøre det kort, for det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, at i de debatter, vi har haft, er de fleste af tingene blevet sagt, men der er et par enkelte detaljer, bl.a. vedrørende spørgsmålet om ensidighed og gensidighed, som har været nævnt fra flere sider.

Det konkrete sigte med dette er, som det er gentaget flere gange, netop at komme i gang, at tage et første skridt. Det må nødvendigvis i sin form være ensidigt i den forstand, at de fem lande – sådan er jo tanken i dette her – indgår en traktat, men en traktat,